

Jazz, Si- Jazz, No

En aquests últims temps, i revifant un costum que ja fa anys està en voga, es discuteix el que és jazz i el que no és jazz. Per la meua modesta opinió, la discussió està totalment fora de lloc. Hi han aficionats que encara estan discutint, o el que es pitjor, afirmen que el Be-Bop, no és jazz. Be-Bop, una terminologia servida per descriure el jazz "modern" que va sortir amb molt de furor en els anys 40. En el record de tots hi ha aquells cinc monstres que van llançar aquest nou producte del tot jazzístic; els recordarem: Dizzy Gillespie, Charlie Parker, Thelonius Monk, Charles Mingus i Max Roach. Cinc noms que són cinc pàgines glorioses de tot el firmament Jazzístic, 5 estrelles que, inclús avui dia, quan tres d'ells ja estan morts, Parker, Monk i Mingus, encara brillen amb llum pròpia. Gillespie i Roach, dos noms que obren cartell a qualsevol festival on actuïn. Un altre cas també molt discutit es John Coltrane, un veritable mite del Jazz dels anys 50-60, mite, potser per la seva prematura mort, pero inspirador, juntament amb Charlie Parker de tots els grans saxofonistes surtits després de l'època Be-Bop. No cal citar-los perquè la llista seria llarguíssima.

Un altre cas que ens ocupa, potser el que a mi en fa mes il·lusió, Miles Davis, un jove que quan va arribar a New York cap allà a l'any 1942 només tenia una obsessió, poder-se fer escoltar i que el seu ídol, l'escoltés, aquest ídol era Charlie Parker. El va escoltar, i no dubtà ni un moment a incorporar-lo en la seva orquestra. Les limitacions tècniques eren evidents, però el seu so característic, va sorprendre a tothom. A partir d'aquí la carrera de Davis va ser fulgurant, i el seu estil va estar sempre únic. Tots els joves músics que Davis escollia pels seus combos, han arribat a l'estrellat, això és molt significatiu, i aquí sí que citaré noms: Tony Williams, Wayne Shorter, Ron Carter, Chik Corea, John McLaughlin, Paul Chambers i el mateix John Coltrane. Essent l'únic músic de Jazz que ha omplert estadis igual que les grans figures de rock, volem dir que Miles Davis, i la seva música, i no vull discutir si és jazz o no, no ha fet arribar a una important multitud segurament del tot inexperta o ignorant en qüestions Jazzístiques, aquesta paraula màgica "JAZZ" Només per això ja és important. No vull entrar en tecnicismes, pero traient conclusions, em faig la següent reflexió, si el Jazz dels primers temps, el Jazz d'Ellington, Basie, Arstrong, Lucernford... se'l titlla del "Vertader Jazz" vol dir que el jazz, fa 50 anys que va morir. I em sembla que no és així, el Jazz és evolució, una avolució constant, sempre buscant nous sons i noves fórmules; gràcies a tot això i als músics que han experimentat aquestes novetats, podem dir ben fort que el Jazz està viu, i té molts anys per endavant. Sóc un profund admirador de Duke Ellington, de la mateixa manera que sóc un fan indiscutible de Miles Davis. I si aquestes discussions continuen, Jazz si o Jazz no, confesso públicament que a mi no m'agrada el Jazz.

M'AGRADA LA MÚSICA.

Lluís Sitjes i Planas.